

Środa, 11 lipca 2007 r.

Rozporządzenie (EWG) nr 2409/92	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 3	-
Artykuł 4	Artykuł 25
Artykuł 5 ust. 1	Artykuł 24
Artykuł 5 ust. 2	-
Artykuł 5 ust. 3	-
Artykuł 5 ust. 4	-
Artykuł 6	-
Artykuł 7	-
Artykuł 8	-
Artykuł 9	-
Artykuł 10 ust. 1	Artykuł 29 ust. 1
Artykuł 10 ust. 2	Artykuł 29 ust. 3
Artykuł 11	-
Artykuł 12	-
-	Artykuł 30
-	Artykuł 31

P6_TA(2007)0338

Usług finansowe 2005-2010 – Biała księga

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie Białej księgi na temat polityki w dziedzinie usług finansowych na lata 2005-2010 (2006/2270(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając Białą księgę Komisji na temat polityki w dziedzinie usług finansowych na lata 2005-2010 (COM(2005)0629) (zwaną dalej „Białą księgą Komisji”),
- uwzględniając realizację planu działań w zakresie usług finansowych (FSAP) (COM(1999)0232), przyjętego przez Komisję, a w szczególności dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) ⁽¹⁾, dyrektywę 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych ⁽²⁾ (MiFID), dyrektywę 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym ⁽³⁾, dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych (CRD) (dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (wersja przekształcona) ⁽⁴⁾ i dyrektywa 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych (wersja przekształcona) ⁽⁵⁾) oraz wniosek w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wykonywania praw głosu przez akcjonariuszy spółek posiadających siedzibę statutową w państwie członkowskim, których akcje zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym (COM(2005)0685),

⁽¹⁾ Dz.U. L 96 z 12.4.2003, str. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 145 z 30.4.2004, str. 1. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2006/31/WE (Dz.U. L 114 z 27.4.2006, str. 60).

⁽³⁾ Dz.U. L 390 z 31.12.2004, str. 38.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, str. 1. Dyrektywa zmieniona dyrektywą Komisji 2007/18/WE (Dz.U. L 87 z 28.3.2007, str. 9).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, str. 201.

Środa, 11 lipca 2007 r.

- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji – sprawozdanie z postępów w ramach jednolitego rynku usług finansowych za 2006 r.,
- uwzględniając europejski kodeks postępowania w zakresie usług rozliczeniowych i rozrachunkowych z dnia 7 listopada 2006 r. oraz wniosek systemu euro dotyczący opracowania systemu rozrachunkowego dla transakcji papierami wartościowymi w pieniądzu banku centralnego (Target 2 Securities) (zwanego dalej „kodeksem postępowania”),
- uwzględniając wniosek Komisji w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 92/49/EWG oraz dyrektywy 2002/83/WE, 2004/39/WE, 2005/68/WE i 2006/48/WE w zakresie zasad proceduralnych i kryteriów oceny stosowanych w ramach oceny ostrożnościowej przypadków nabycia lub zwiększenia udziałów w przedsiębiorstwach sektora finansowego (COM(2006) 0507),
- uwzględniając sprawozdanie Komitetu ds. Usług Finansowych (FSC) z lutego 2006 r. na temat nadzoru finansowego (sprawozdanie Francqą), opublikowane w dniu 23 lutego 2006 r.,
- uwzględniając drugie sprawozdanie okresowe międzyinstytucjonalnej grupy monitorującej proces Lamfalussy’ego (IIMG), opublikowane w dniu 26 stycznia 2007 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Papierów Wartościowych (CESR) w sprawie „narzędzi nadzoru rynków papierów wartościowych UE” (sprawozdanie „himalajskie”), opublikowane w dniu 25 października 2004 r.,
- uwzględniając zalecenie z dnia 19 czerwca 2007 w związku ze sprawozdaniem komisji śledczej do zbadania sprawy kryzysu w spółce Equitable Life Assurance Society⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 15 stycznia 2004 r. w sprawie przyszłości funduszy zabezpieczających i instrumentów pochodnych⁽²⁾, z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie aktualnego stanu integracji rynków finansowych UE⁽³⁾ oraz z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie większej konsolidacji usług finansowych⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Prawnej (A6-0248/2007),

1. gratuluje Komisji wkładu, jaki FSAP wniósł w utworzenie europejskiego rynku kapitałowego, wiodącego na świecie przede wszystkim ze względu na jakość i solidność jego przepisów finansowych; przyjmuje z zadowoleniem priorytety natury ekonomicznej zawarte w Białej księdze Komisji, a mianowicie konsolidację europejskiego rynku finansowego, usunięcie barier w swobodnym przepływie kapitału i poprawę nadzoru nad usługami finansowymi;

2. nalega, aby państwa członkowskie zagwarantowały szybkie i spójne wdrożenie FSAP; wzywa Komisję do monitorowania jego wdrażania, a w ramach komitetów trzeciego poziomu – do ciągłego podnoszenia stopnia spójności jego stosowania;

3. wyraża zaniepokojenie wciąż niskim poziomem transpozycji prawodawstwa wspólnotowego w państwach członkowskich w wyznaczonym terminie oraz wzywa do zacieśnienia współpracy pomiędzy organami nadzoru państw członkowskich;

4. przyjmuje z zadowoleniem zaangażowanie Komisji na rzecz spójnej interpretacji terminologii we wszystkich państwach członkowskich; nalega, by przy opracowywaniu projektów nowych aktów prawnych Komisja czuwała nad zgodnością z istniejącą terminologią zarówno na szczeblu europejskim, jak i światowym;

5. przyjąłby z zadowoleniem bardziej dogłębną analizę skutków ekonomicznych działań podejmowanych w ramach FSAP w kontekście strategii lizbońskiej oraz potrzeb finansowych realnej gospodarki; zwraca się do Komisji z prośbą o zlecenie takich badań wraz z rocznymi sprawozdaniami na temat postępów i monitorowania procesu wdrażania oraz zaleca zwrócenie specjalnej uwagi na efekty wdrażania środków FSAP, ze szczególnym uwzględnieniem krajów odnoszących względne korzyści z wdrożenia środków FSAP oraz skali zysków krajów-beneficjentów wynikających z konsolidacji rynku finansowego;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0264.

⁽²⁾ Dz.U. C 92 E z 16.4.2004, str. 407.

⁽³⁾ Dz.U. C 45 E z 23.2.2006, str. 140.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0294.

Środa, 11 lipca 2007 r.

Koncentracja rynku

6. dostrzega wysoki stopień konsolidacji w górnym segmencie usług finansowych świadczonych na rzecz dużych spółek dopuszczonych do notowania na giełdzie, zwłaszcza przez firmy audytorskie i agencje oceny zdolności kredytowej (CRA); nalega, aby Komisja i krajowe organy odpowiedzialne za ochronę konkurencji ostrożnie stosowały przepisy wspólnotowe dotyczące konkurencji wobec tych uczestników rynku i były wyczulone na wszelkie zagrożenia niezgodną z prawem koncentracją rynku w świadczeniu usług dużym spółkom dopuszczonym do notowania na giełdzie; podkreśla potrzebę istnienia dostępnych procedur składania skarg oraz procedur odszkodowawczych; zwraca się do Komisji z prośbą o należyte uwzględnienie perspektywy użytkowników; podkreśla potrzebę likwidacji przeszkód dla nowych uczestników oraz usunięcia ustawodawstwa faworyzującego podmioty istniejące oraz aktualne struktury rynkowe, w których konkurencja jest ograniczona;
7. wzywa do wdrożenia zaleceń zawartych w sprawozdaniu komisji śledczej do zbadania kryzysu w spółce Equitable Life Assurance Society, (A6-0203/2007);
8. wyraża zadowolenie z niedawnego zatwierdzenia zmiany art. 19 dyrektywy 2006/48/WE przez przyszłą dyrektywę w sprawie oceny ostrożnościowej przypadków nabycia lub zwiększenia udziałów w przedsiębiorstwach sektora finansowego i wzywa Komisję do dalszych działań w celu usunięcia przeszkód w transgranicznych fuzjach i przejęciach przedsiębiorstw, jak określono w dokumencie roboczym służb Komisji w sprawie transgranicznej konsolidacji sektora finansowego UE (SEC(2005)1398) oraz w wyżej wymienionej rezolucji Parlamentu z dnia 4 lipca 2006 r.;
9. podkreśla potrzebę przejrzystości opłat wśród CRA oraz oddzielenia działalności związanej z oceną od usług dodatkowych, a także doprecyzowania kryteriów oceny i modeli biznesowych; zaznacza, że CRA pełnią rolę publiczną, np. w ramach CRD, wobec czego powinny one spełniać wysokie standardy dostępności, przejrzystości, jakości i wiarygodności, tak jak to obowiązuje w odniesieniu do podmiotów, których dotyczą regulacje, np. banków; nalega, aby Międzynarodowa Organizacja Komisji Papierów Wartościowych (IOSCO) oraz CESR w dalszym ciągu dokładnie monitorowały przestrzeganie kodeksu postępowania IOSCO przez CRA; zwraca się do zainteresowanych stron w Europie, aby rozważyły celowość sprzyjania działaniom na rzecz utworzenia typowo europejskiego podmiotu w dziedzinie agencji oceny zdolności kredytowej; przyjąłby z zadowoleniem wyłonienie się podmiotów europejskich w sektorze agencji oceny zdolności kredytowej;
10. w wyniku wdrożenia MiFID oczekuje wyższego stopnia konkurencji między platformami handlowymi i pośrednikami finansowymi, ale również większej konsolidacji giełd; uważa, że w wymiarze transatlantyckim potrzebny jest większy stopień zbieżności przepisów i praktyk nadzorczych w zakresie rynku finansowego, niepodważający podejścia opartego na zasadach i pozwalający uniknąć nakładania reguł eksterytorialnych; podkreśla, że dobre zarządzanie jest niezwykle istotne oraz że wpływu użytkowników i praw pracowników zatrudnionych w tym sektorze nie powinno się umniejszać przez zmianę stosunków własności;
11. wzywa Komisję do zbadania, jakie są najodpowiedniejsze środki promowania lojalności akcjonariuszy i wspierania posiadania akcji przez pracowników, z myślą o zrównoważeniu interesów różnych zainteresowanych podmiotów;
12. wzywając do dalszych postępów w usuwaniu pozostałych barier zidentyfikowanych w sprawozdaniu grupy Giovanniniego dotyczącym transgranicznych systemów rozrachunkowo-rozliczeniowych w Unii Europejskiej z listopada 2001 r., ponownie z całą mocą podkreśla potrzebę udoskonalenia infrastruktury służącej do rozliczania i regulowania transakcji finansowych (post-trading) zarówno z myślą o przejrzystości cenowej oraz konkurencji, jak i o ogólnym zainteresowaniu bezpieczeństwem rozrachunków i rozliczeń; przyjmuje z zadowoleniem postępy we wdrażaniu kodeksu postępowania, który pozwoli osiągnąć te cele oraz będzie stanowił wsparcie dla art. 34 MiFID, który wymaga, aby giełdy oferowały wszystkim swoim uczestnikom opcję wyznaczania systemu rozliczania, w którym chcą oni rozliczać transakcje w przypadku transgranicznych transakcji z udziałem akcji; w związku z tym zamierza bacznie obserwować wszelkie zmiany dotyczące kodeksu postępowania i projektu Target 2 Securities, kładąc nacisk na zarządzanie i nadzór niezbędne do sprostania konfliktom interesów; wzywa Radę i Komisję do bezwłocznego wystąpienia z inicjatywami niezbędnymi do całkowitego usunięcia, pod kontrolą sektora publicznego, przeszkód natury prawnej i fiskalnej zidentyfikowanych z sprawozdaniem grupy Giovanniniego oraz w obszarach nieobjętych kodeksem postępowania;
13. wskazuje na rosnące znaczenie głosowania za pośrednictwem pełnomocników oraz pośredników finansowych rozporządzających aktywami materialnymi konsumentów zapisywane w pośrednich systemach rejestrowych; zwraca się do Komisji o ocenę potencjalnych zagrożeń zdominowaniem rynku przez takich pośredników i występowaniem wśród nich nadużyć i konfliktów interesów oraz o ścisłe monitorowanie skutków przyszłej dyrektywy w sprawie wykonywania praw głosu przez akcjonariuszy spółek; zachęca do szerszego stosowania nowoczesnego oprogramowania, promując w ten sposób pozbawiony pośredników, bezpośredni dostęp do rynku ze strony inwestora końcowego;

Środa, 11 lipca 2007 r.

14. dostrzega duży udział w rynku usług finansowych w nowych państwach członkowskich firm znajdujących się w całości lub w części w posiadaniu kapitału zagranicznego oraz jest zaniepokojony, że bez właściwie wdrożonej współpracy może to utrudnić organom nadzoru tych państw skuteczny nadzór i kontrolę oraz uwzględnienie uzasadnionych interesów i potrzeb nowych państw członkowskich;

15. zwraca się do Komisji o ocenę faktów dotyczących funkcjonowania górnego segmentu rynku fuzji i przejęć przedsiębiorstw na dużą skalę oraz transakcji na niepublicznym rynku kapitałowym, a także towarzyszącej im działalności w zakresie gwarantowania emisji akcji i udzielania pożyczek; zdecydowanie popiera postawę wzmożonej czujności organów nadzoru w jawnych przypadkach manipulacji na rynku, wykorzystywania poufnych informacji lub dokonywania własnych transakcji na podstawie wiedzy o zleceniach klientów (front-running); nalega, aby Komisja współpracowała z amerykańskimi organami regulacyjnymi w celu sprawdzenia, czy niezbędne zabezpieczenia, takie jak wewnętrzne kodeksy postępowania i tzw. „chińskie mury”, nadają się do zapewnienia odpowiedniego stopnia przestrzegania zasad ładu korporacyjnego i przejrzystości rynkowej oraz do zaradzenia konfliktom interesów;

16. podkreśla znaczenie zapewnienia niezależności analityków finansowych i dostawców danych o rynkach finansowych poprzez przejrzystą strukturę finansowania; wzywa Komisję do zajęcia się kwestiami nierozstrzygniętymi przez dyrektywę 2004/72/WE⁽¹⁾ i MiFID, dotyczącymi rozróżnienia między „analizą finansową” a „innymi informacjami”;

Alternatywne nośniki inwestycji

17. jest w pełni świadom szybkiego wzrostu liczby alternatywnych nośników inwestycji (fundusze zabezpieczające i niepubliczny rynek kapitałowy); uznaje, że zapewniają one rynkowi płynność i umożliwiają jego dywersyfikację oraz stwarzają okazję do poprawy skuteczności zarządzania przedsiębiorstwami, ale jednocześnie podziela niepokoje niektórych banków centralnych i organów nadzoru, że mogą być one również źródłem ryzyka systemowego i wysokiego stopnia narażenia innych instytucji finansowych;

18. wzywa Komisję do rozpoczęcia debaty na temat funduszy zabezpieczających w celu przygotowania się do dyskusji w wymiarze międzynarodowym i europejskim;

19. przyjmuje z zadowoleniem niedawne badania Komisji na temat funduszy zabezpieczających i niepublicznego rynku kapitałowego, ale ubolewa, że analizy te skupiały się do tej pory jedynie na barierach utrudniających wzrost takich funduszy; zachęca Komisję do monitorowania wszelkich potencjalnych braków w zakresie polityki; podkreśla potrzebę sektorowych prac organów regulacyjnych w zakresie takich funduszy, włączając CESR i IOSCO oraz właściwe organy na rynkach, gdzie takie fundusze są powszechne, oraz prac w ramach dialogu UE-USA; zwraca się z prośbą o wypracowanie szerszego i bardziej krytycznego podejścia w odniesieniu do zagrożeń nadużyciami na rynku; zachęca Komisję do zbadania różnic w systemach państw członkowskich w dziedzinie dostępu detalicznego do alternatywnych inwestycji, a zwłaszcza do określenia stosownych kwalifikacji dystrybutorów takich produktów wśród inwestorów detalicznych;

20. wzywa Komisję do dokonania oceny jakości nadzoru w rajach podatkowych i do zacieśnienia współpracy z organami nadzoru w tych jurysdykcjach; zamierza połączyć siły z Komisją Usług Finansowych Izby Reprezentantów Kongresu Stanów Zjednoczonych w zbadaniu sposobów odpowiedzi na niepożądany odpływ kapitału do rajów podatkowych;

21. przyjmuje z zadowoleniem zaktualizowane sprawozdanie forum stabilności finansowej z dnia 19 maja 2007 r. na temat sektora funduszy zabezpieczających; ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje zawarte w sprawozdaniu zalecenia mające na celu sprostanie potencjalnemu ryzyku systemowemu i operacyjnemu związanemu z działalnością funduszy zabezpieczających; wzywa do zwiększonej współpracy i wymiany informacji wśród organów nadzoru instytucji finansowych w ramach realizacji tych zaleceń i upowszechniania dobrych praktyk w celu poprawy odporności na wstrząsy systemowe; nalega ponadto, aby kredytodawcy, inwestorzy i władze pozostały czujne i odpowiednio oceniły potencjalne ryzyko kontrahenta, jakie niosą ze sobą fundusze zabezpieczające;

⁽¹⁾ Dyrektywa Komisji 2004/72/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. wykonująca dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie dopuszczalnych praktyk rynkowych, definicji informacji wewnętrznej w odniesieniu do towarowych instrumentów pochodnych, sporządzania list osób mających dostęp do informacji wewnętrznych, powiadamiania o transakcjach związanych z zarządaniem oraz powiadamiania o podejrzanych transakcjach (Dz.U. L 162 z 30.4.2004, str. 70).

Środa, 11 lipca 2007 r.

Dostęp do finansowania w segmencie detalicznym

22. dostrzega, że transgraniczna integracja rynków detalicznych usług finansowych w UE jest mniej zaawansowana niż w sektorze hurtowym; zauważa, że konsumenci nadal korzystają z instytucji, które są fizycznie obecne, w większym stopniu niż z podmiotów wirtualnych, i zauważa istnienie struktury finansowej zorientowanej w przeważającym stopniu na podmioty krajowe; ostrzega jednakże przed zwyczajnym zastąpieniem krajowych tradycji w zakresie ochrony konsumentów i systemów prawnych harmonizacją o charakterze ujednocającym; jest zdania, że krajowych tradycji w zakresie ochrony konsumentów nie można interpretować w sposób, który blokowałby nowym konkurentom dostęp do rynku krajowego; podkreśla potrzebę dobrze funkcjonującego rynku wewnętrznego w sektorze usług finansowych; zauważa znaczenie pośredników dla wprowadzenia konkurencji na rynkach krajowych państw członkowskich; podkreśla korzyści wynikające z otwartych i pluralistycznych struktur na europejskim rynku bankowości, dla wychożenia naprzeciw różnym i ewoluującym potrzebom konsumentów;

23. preferuje bardziej skoncentrowane podejście, ukierunkowane na rzeczywiste bariery oddziałujące na mobilnych użytkowników transgranicznych; zachęca branżę finansową do rozwoju pilotażowych produktów finansowych o zasięgu ogólnoeuropejskim, takich jak emerytury, hipoteki, ubezpieczenia lub kredyty konsumenckie, a także zachęca Komisję do opracowania odpowiednich i wykonalnych ram regulacyjnych i ram nadzoru w zakresie prawa o umowach, opodatkowania, kredytów konsumenckich i ochrony konsumentów, aby takie produkty miały charakter przenośny i były wzajemnie uznawane w całej Unii Europejskiej, co przyczyni się do poprawy warunków transgranicznej mobilności pracowników na zintegrowanym jednolitym rynku;

24. podkreśla, że na wspólnym europejskim rynku produktów finansowych konieczne jest, aby dla tego samego poziomu ryzyka, profilu i strategii biznesowych przewidzieć taki sam poziom zabezpieczenia i ustalić w oparciu o to wymogi kapitałowe; zaznacza, że w interesie przejrzystości i ochrony konsumentów należy zapobiec konkutowaniu państw członkowskich w zakresie najmniej surowych standardów nadzoru i zabezpieczeń;

25. podziela niepokój wyrażony w pkt. 1.2.3 dokumentu informacyjnego załączonego do Zielonej księgi Komisji w sprawie usprawnienia ram prawnych UE dla funduszy inwestycyjnych (SEC(2005)0947) z powodu faktu, że w niektórych państwach członkowskich fundusze gwarancyjne rozwija się bez odpowiednich wymogów kapitałowych, ponieważ w ten sposób nie jest zapewniona wystarczająca ochrona konsumentów; w związku z tym wzywa Komisję, aby w celu efektywnej ochrony konsumentów uzupełniła lukę prawną w przepisach wspólnotowych, określając stosowne wymogi kapitałowe dla funduszy gwarancyjnych, przestrzegając przy tym zasady przyjmowania jednakowej surowości wymogów zarówno w odniesieniu do standardów jakościowych w zakresie zarządzania ryzykiem, jak i do ilościowych wymogów dotyczących kapitału własnego („same risk, same capital”);

26. zwrócił należytą uwagę na badanie sektora bankowości detalicznej i systemów kart płatniczych, które wskazuje na kilka obszarów wymagających udoskonalień; przyjmuje z zadowoleniem przyszłą dyrektywę w sprawie usług płatniczych, od której oczekuje się stworzenia lepszych warunków wstępnych dla konkurencji w tych dziedzinach; ostrzega jednakże, iż otwarcie istniejących i dalekich od doskonałości systemów nie powinno prowadzić do powstania sytuacji, w której wysoki stopień konsolidacji rynku mógłby spowodować nowe niedoskonałości i ograniczenia o charakterze cenowym, szkodząc ogólnej strukturze systemu finansowego gospodarki europejskiej, jakości usług lokalnych i możliwościom MŚP w zakresie uzyskiwania finansowania dostosowanego do ich potrzeb; odnotował potrzebę otwarcia dostępu do rejestrów kredytów i systemów płatności i zwraca się o dodatkowe wyjaśnienia w sprawie dalszych konkretnych kroków, jakie należy podjąć w tym względzie;

27. przyjąłby z zadowoleniem, biorąc pod uwagę m.in. aktualną sytuację w związku ze SWIFT-em, system kart bankowych Unii Europejskiej;

28. podkreśla, że dwa fundamentalne elementy Jednolitego Europejskiego Obszaru Płatniczego, tj. przelewy bankowe i polecenia zapłaty, wejdą w życie w 2010 r., zaś trzeci filar – ramy dotyczące kart – będzie wprowadzany począwszy od 2008 r.; zauważa, iż od przyszłej dyrektywy w sprawie usług płatniczych oczekuje się przyciągnięcia do tego obszaru działalności nowych dostawców usług, takich jak detaliści, firmy świadczące usługę przekazu pieniężnego i operatorzy sieci komórkowych; będzie obserwował, czy w konsekwencji koszt opłat międzybankowych i detalicznych transgranicznych transakcji płatniczych znacząco zmaleje;

29. wyraża zaniepokojenie, że wybór konsumentów często ogranicza się do detalicznych produktów grup finansowych działających w danym kraju; podkreśla potrzebę rozdzielania różnych usług świadczonych konsumentom i wzywa do ujawnienia klientom kosztów łańcucha wartości w celu wprowadzenia większej przejrzystości i zapewnienia równych reguł konkurencji;

Środa, 11 lipca 2007 r.

30. wzywa Komisję do wznowienia inicjatywy mającej na celu ustanowienie statutu europejskiego towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych zgodnie ze swą rezolucją z dnia 16 maja 2006 r. w sprawie wyników przeglądu wniosków legislacyjnych nierozpatrzonych przez prawodawcę⁽¹⁾;

31. rozumie wyzwania związane ze starzeniem się populacji; podkreśla znaczenie zbiorowych systemów zabezpieczeń socjalnych pracowników w ramach drugiego filaru jako uzupełnienia właściwych systemów emerytalnych w ramach pierwszego filaru, opartych na zasadzie solidarności, oraz popiera dyrektywę 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami⁽²⁾ jako szczegółowe ramy regulacyjne dla funduszy emerytalnych; wzywa Komisję – w ramach lepszego stanowienia prawa i w celu promowania zbliżenia zasad nadzoru w Unii Europejskiej oraz zapobiegania nierównemu traktowaniu graczy rynkowych i zakłóceń konkurencji – do zbadania możliwości uzupełnienia tej dyrektywy zharmonizowanymi ramami wypłacalności, zgodnie z podejściem Solvency II, w celu zapewnienia zaawansowanych technik zarządzania ryzykiem oraz środków zniechęcających do arbitrażu regulacyjnego poprzez ustanowienie równych wymogów dotyczących nadzoru, zarówno w odniesieniu do standardów jakościowych w zakresie zarządzania ryzykiem, jak i do ilościowych wymogów dotyczących kapitału własnego („same risk, same capital”), przy uwzględnieniu szczególnych cech pracowniczych programów emerytalnych; ponownie podkreśla, że owe ramy legislacyjne musi wspierać koordynacja opodatkowania, skupiająca się zwłaszcza na podstawie wymiaru podatku;

32. zauważa, że zbyt wielu obywateli UE nie ma dostępu do podstawowych usług finansowych; stwierdza, że dobrze funkcjonujące podstawowe usługi finansowe powinny być dostępne i przystępne cenowo dla każdego obywatela UE; zwraca się do Komisji z prośbą o przeprowadzenie analizy dostępności usług, takich jak konta bankowe, bankomaty, karty płatnicze i tanie pożyczki, oraz o promowanie najlepszych praktyk i doświadczeń wdrażanych przez instytucje finansowe w celu świadczenia takich podstawowych usług;

33. zgadza się z wnioskami z badania sektora dotyczącego bankowości detalicznej, że wymiana danych o kredytach wykazuje tendencję do pozytywnego oddziaływania na gospodarkę, zwiększając konkurencję i sprzyjając nowym uczestnikom rynku, zmniejszając asymetrię informacji między bankiem a klientem, działając jako mechanizm dyscyplinujący pożyczkobiorców, zmniejszając problemy związane z negatywną selekcją i promując mobilność konsumentów; uważa, że zapewnienie dostępu zarówno do pozytywnych, jak i negatywnych danych dotyczących kredytów może odegrać kluczową rolę w ułatwieniu konsumentom dostępu do kredytu i w walce z wykluczeniem finansowym;

34. sygnalizuje wzrost liczby specyficznych usługodawców w zakresie usług finansowych dla środowisk migrantów, którzy dokonują przekazów pieniężnych i rozwijają bankowość, w tym islamską; ostrzega, że wymagania wobec tych nowych podmiotów zapewniających lukę na rynku powinny być solidne, ale także zapobiegać ich ucieczce do szarej strefy, gdzie żadna forma nadzoru nie jest możliwa; zwraca się do Unii Europejskiej, w szczególności w ramach jej stosunków z „krajami pochodzenia pracowników migrujących”, o współpracę z właściwymi lokalnymi organami ds. polityki gospodarczej i monetarnej;

35. przyjmuje z zadowoleniem fakt, iż więcej uwagi zwraca się na udzielanie mikrokredytów wspomagających samozatrudnienie i podejmowanie działalności, np. w działalności Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Regionalnej Komisji i w programie JEREMIE grupy Europejskiego Banku Inwestycyjnego; wzywa do dostosowania zasad bazylejskich pod kątem portfeli mikrokredytowych i w celu ograniczenia często wygórowanych kosztów niewielkich pożyczek; wzywa Komisję do sporządzenia, w ramach współpracy swoich dyrekcji generalnych odpowiedzialnych za ten sektor, planu działania na rzecz mikrofinansowania, koordynacji różnych środków politycznych i optymalnego wykorzystania najlepszych praktyk stosowanych w Unii Europejskiej i poza nią;

Wiedza w zakresie finansów i wkład użytkowników w podejmowanie decyzji politycznych

36. uważa, że utworzenie zintegrowanego europejskiego rynku finansowego to coś więcej niż oferowanie konsumentom liczniejszych możliwości wyboru; podkreśla, że należy aktywniej niż dotychczas promować wiedzę z zakresu finansów oraz że dostęp do właściwych informacji i bezstronnego doradztwa inwestycyjnego ma podstawowe znaczenie; jest zdania, że zasady, takie jak zapewnienie najlepszej realizacji i przeprowadzanie testów adekwatności podczas świadczenia usług inwestycyjnych, powinny stanowić podstawę regulacji dostawców usług w tej dziedzinie;

37. zdecydowanie popiera inicjatywę Komisji mającą na celu poprawę możliwości finansowych oraz zachęca Komisję i państwa członkowskie do większych wysiłków na rzecz opracowania odnośnych programów i stron internetowych przy zaangażowaniu zainteresowanych przedsiębiorstw, wzywając je jednocześnie do uczynienia z tego integralnej części programów nauczania na szczeblu podstawowym;

(1) Dz.U. C 297 E z 7.12.2006, str. 140.

(2) Dz.U. L 235 z 23.9.2003, str. 10.

Środa, 11 lipca 2007 r.

38. przyjmuje z zadowoleniem powołanie grupy konsumentów usług finansowych oraz próby zaangażowania przedstawicieli konsumentów w gremiach ekspertów i w prowadzonych przez nie konsultacjach; niemniej jednak zauważa, że głosy konsumentów i użytkowników końcowych, takich jak małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP), są dużo mniej słyszalne niż głosy branży finansowej; zaleca utworzenie europejskiej linii budżetowej z myślą o finansowaniu zdobywania wiedzy w zakresie rynku finansowego przez organizacje skupiające konsumentów i MŚP w celu wzbogacenia procesu konsultacji w ramach FSAP;

39. wzywa przedsiębiorstwa do wnoszenia wkładu w ochronę konsumentów w postaci zrozumiałych i łatwych w obsłudze produktów oraz jednoznacznych i przyjaznych dla konsumentów informacji;

Lepsze stanowienie prawa

40. w pełni popiera osiągnięcie celów, takich jak lepsze stanowienie prawa oparte na wynikach starannych, niezależnych i profesjonalnie przeprowadzonych ocen wpływu, oraz podkreśla, że takie oceny i wydane na ich podstawie decyzje polityczne nie powinny opierać się tylko na względach finansowych, lecz powinny w należyтым stopniu uwzględniać aspekty ekonomiczne, socjalne, społeczne, środowiskowe, kulturowe i inne aspekty leżące w interesie publicznym;

41. stwierdza, że jeden z priorytetów lepszego stanowienia prawa dotyczy aspektu prawnego, a mianowicie wdrożenie, egzekwowanie i systematyczne poddawanie ocenie istniejącego prawodawstwa oraz rygorystyczne stosowanie zasad lepszego stanowienia prawa do inicjatyw w przyszłości;

42. uważa, że konsultacje z zainteresowanymi powinny nadal odgrywać podstawową rolę, oraz podkreśla, że powinny być one zorganizowane z wystarczającym wyprzedzeniem w stosunku do procesu podejmowania decyzji, tak aby opinie zainteresowanych stron mogły zostać rzeczywiście uwzględnione; zwraca się do Komisji o stałe publikowanie rezultatów wspomnianych konsultacji w celu zapewnienia przejrzystości tego procesu;

43. zauważa, że zgodnie z porozumieniem w sprawie lepszego stanowienia prawa, każdemu nowemu wnioskowi Komisji powinna towarzyszyć ocena wpływu na istotne kwestie; wyraża ubolewanie, że zobowiązanie to dotychczas nie zostało dostatecznie wypełnione, oraz podkreśla, że ocena wpływu nie może równocześnie doprowadzić do sparaliżowania działań legislacyjnych; potwierdza zaangażowanie Parlamentu na rzecz lepszego stanowienia prawa oraz przeprowadzania oceny wpływu przy dokonywaniu istotnych zmian we wnioskach legislacyjnych;

44. przypomina, że wybór odpowiedniego instrumentu prawnego, a mianowicie dyrektywy lub rozporządzenia, ma swoje znaczenie; wzywa do otwarcia debaty w oparciu o prace IIMG nad kryteriami udzielania wytycznych i zapewnienia spójności;

45. przyjmuje z zadowoleniem niedawne porozumienie w sprawie komitologii i popiera przyjęcie odnośnych instrumentów w dziedzinie usług finansowych; zaleca podobną modyfikację instrumentów pochodzących z okresu przed wprowadzeniem metody Lamfalussy'ego; domaga się prawa do posiadania obserwatorów w komitetach drugiego poziomu; podkreśla potrzebę opracowywania międzyinstytucjonalnych metod pracy w większym stopniu opartych na praktyce aniżeli na pisemnych zasadach lub formalnych porozumieniach oraz że w tym sensie za użyteczny przykład może służyć opracowanie środków wykonawczych drugiego poziomu dla MiFID;

46. popiera, tam gdzie to możliwe, szybkie procedury legislacyjne, jeżeli okazały się one przydatne w praktyce; ale ostrzega, że dążenie do porozumień w ramach pierwszego czytania nie powinno pogarszać jakości procesu decyzyjnego lub pozostawać ze szkodą dla procesu demokratycznego; proponuje ocenę tych procesów i opracowanie regulaminu gwarantującego wspólną odpowiedzialność, przejrzystość i demokratyczną kontrolę;

47. uważa, że różnorodność wymogów w zakresie sprawozdawczości, które dublują obowiązujące przepisy powoduje niepotrzebne koszty i nadmierne obciążenie administracyjne oraz może mieć negatywne konsekwencje dla pewności prawnej, a co za tym idzie dla integralności rynku; podkreśla, że w tym przypadku można uzyskać dalsze korzyści poprzez usprawnienie, uproszczenie i, tam gdzie jest to konieczne, uchylene dotychczasowych nieskutecznych przepisów;

48. uważa, że FSAP przyczynił się do wypełnienia wielu luk prawnych w dziedzinie usług finansowych, jednak jest przekonany, że dalsza koordynacja z wdrażaniem zasad konkurencji mogłaby wywołać zwielokrotniony skutek na ogólne funkcjonowanie i skuteczność ram regulacyjnych; zauważa, że nowe ustawodawstwo zapewni sprawiedliwe i konkurencyjne otoczenie, zgodnie z polityką w dziedzinie konkurencji;

Ryzyka systemowe

49. dostrzega szereg nowych tendencji rozwojowych, przedstawiających zarówno potencjalne zalety, jak i ewentualne wady, w tym innowacyjne techniki ograniczania ryzyka, znaczny wzrost rynków kredytowych instrumentów pochodnych, większe znaczenie systemowe dużych ogólnoeuropejskich grup finansowych oraz coraz ważniejszą rolę instytucji finansowych innych niż banki, takich jak fundusze zabezpieczające i niepubliczny rynek kapitałowy;

Środa, 11 lipca 2007 r.

50. zwraca uwagę, że te zmiany na rynku dotyczą również charakteru, źródła i przenoszenia ryzyka systemowego, a wobec tego również skuteczności istniejących narzędzi ograniczania ryzyka *ex ante*; wzywa zatem do popartej dowodami identyfikacji i oceny źródeł ryzyka systemowego i zależności leżących u podstaw kryzysów finansowych w tym kontekście;

51. jest zaniepokojony faktem, że obecne krajowe i sektorowe ramy w zakresie nadzoru mogą potencjalnie nie nadążać za dynamiką rynku finansowego, i podkreśla, że muszą one dysponować wystarczającymi środkami i być koordynowane i posiadać zgodne z prawem upoważnienia, tak aby odpowiednio i szybko reagować w przypadku poważnych kryzysów systemowych dotyczących więcej niż jednego państwa członkowskiego;

52. docenia decyzję Rady ds. Gospodarczych i Finansowych w sprawie przeprowadzenia testu na wypadek sytuacji kryzysowej w celu sprawdzenia, czy organy nadzoru ostrożnościowego, ministrowie finansów i banki centralne reagują we właściwy sposób, oraz zachęca powołaną w tym celu wspólną grupę roboczą do wyciągnięcia odważnych wniosków, nawet gdyby miały one być drażliwe pod względem politycznym;

53. przyjmuje z zadowoleniem niedawne sprawozdanie Komisji z oceny dotyczącej dyrektywy 2002/47/WE w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych (FCD) (COM(2006)0833); odnotowuje uwagi Komisji na temat znaczenia kompensowania sald na zamknięcie dla redukcji ryzyka kredytowego i zwiększenia wydajności rynków finansowych, a także dla wydajniejszego alokowania kapitału ustawowego, i zachęca Komisję do opracowania wniosku dotyczącego poprawy spójności dorobku wspólnotowego w odniesieniu do różnych instrumentów wspólnotowych, w tym dyrektywy FCD, zawierającej przepisy dotyczące kompensowania sald i kompensat, poprzez ewentualne opracowanie jednego instrumentu zawierającego szereg wspólnych podstawowych zasad dla poszczególnych krajowych systemów prawnych w zakresie kompensowania sald na zamknięcie;

Kształt systemu regulacji i nadzoru

54. przyjmuje z zadowoleniem pracę wykonaną przez europejskie komitety regulujące (CESR, Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego (CEBS) oraz Komitet Europejskich Inspektorów ds. Ubezpieczeń i Emerytur Pracowniczych (CEIOPS)) w ramach konsultacji z rynkami, doradzania Radzie i komitetem drugiego poziomu Komisji (L2), a przede wszystkim w związku z postępowaniem w zakresie zbliżenia praktyk regulacyjnych i nadzorczych, jednakże bez wykraczania poza ich kompetencje lub prób zastępowania prawodawców; jest przekonany, że wysiłek ten zasługuje na wsparcie, a komitety te powinny być wykorzystywane i wyposażone odpowiednio do zadań, których się podjęły;

55. wzywa komitety trzeciego poziomu do poprawienia spójności pomiędzy poszczególnymi sektorami rynku w zakresie regulacji ostrożnościowej i przepisów nadzoru grupowego wobec dużych grup finansowych, które mają do czynienia z tymi samymi lub podobnymi produktami, oraz, po konsultacji z zainteresowanymi podmiotami i przeprowadzeniu należytej procedury, do zalecenia organom legislacyjnym obszarów, w jakich konieczna jest rewizja przepisów; wzywa je również do zagwarantowania, że wszystkie instytucje finansowe są nadzorowane w równym stopniu na podstawie funkcjonalnej we wszystkich państwach członkowskich;

56. wzywa komitety drugiego i trzeciego poziomu do ograniczenia swobody poszczególnych państw w przypadkach wprowadzania procedur, których dyrektywa automatycznie nie wymaga (*gold-plating*), zgodnie z podstawowym ustawodawstwem pierwszego poziomu, przy jednoczesnym uwzględnieniu specyfiki krajowej, a zwłaszcza cech strukturalnych poszczególnych rynków; w kontekście prac IIMG sugeruje zbadanie, czy byłoby użyteczne, aby komitety trzeciego poziomu mogły coraz częściej działać w oparciu o decyzje podejmowane pewną formą kwalifikowanej większości głosów, przy czym jej zasady należy jeszcze zdefiniować; sugeruje, aby Rada i Parlament udzieliły komitetom trzeciego poziomu rocznego mandatu w celu opracowania konkretnych planów współpracy i wdrażania uzgodnionych środków, ewentualnie w oparciu o środki budżetowe UE; zaleca, aby precyzyjnie określić odpowiednie uprawnienia i mandaty komitetów drugiego i trzeciego poziomu procedury Lamfalussy'ego, tak aby odzwierciedlić potrzebę postępu w kierunku większego zbliżenia ich praktyk i umożliwić im, w zakresie ich działalności, podejmowanie wiążących decyzji dotyczących ich członków, oraz aby małe i średnie przedsiębiorstwa oraz inwestorzy mieli większy wkład w proces konsultacji z sektorem;

57. podkreśla znaczenie zintegrowanego europejskiego systemu współpracy między krajowymi i sektorowymi organami nadzoru, będącego w stanie zagwarantować skuteczny nadzór zarówno nad dużymi uczestnikami rynku finansowego, jak i lokalnymi podmiotami, czerpiącymi siłę z tradycji narodowych; podkreśla, że wszystkie organy nadzoru muszą w należyty sposób uwzględniać te tradycje w sposobie sprawowania nadzoru nad lokalnymi przedsiębiorstwami; przyjmuje z zadowoleniem wzmożoną współpracę między komitetami trzeciego poziomu CEBS, CESR i CEIOPS oraz fakt, że obecnie publikują one wspólne roczne programy prac;

Środa, 11 lipca 2007 r.

58. zauważa, że dla podjęcia skutecznego nadzoru ryzyka systemowego i ostrożnościowego największych graczy rynkowych obecny system współpracy może wymagać wzmocnienia w oparciu o istniejący system współpracy organów nadzoru, i zachęca do większej koordynacji, zwłaszcza w odniesieniu do nadzoru ryzyka ostrożnościowego podmiotów podlegających wielu jurysdykcjom i podmiotów międzysektorowych oraz konglomeratów finansowych; wspiera porozumienia i kodeksy postępowania między państwami członkowskimi i bankami centralnymi dotyczące wsparcia finansowego takiego systemu nadzoru ostrożnościowego, przy poszanowaniu zobowiązań dotyczących dostarczania wsparcia finansowego w sytuacjach kryzysowych (bail-out) i pożyczek ostatniej szansy (lender-of-last-resort) w przypadkach, gdy zaangażowanych jest kilka państw członkowskich i większa liczba organów nadzoru; zauważa, że aby osądzić, czy obecny system przewiduje prawdziwy nadzór ryzyka systemowego i ostrożnościowego największych graczy rynkowych, należy dać czas na utrwalenie się stosunkowo nowych uzgodnień drugiego i trzeciego poziomu i równocześnie rozpatrzyć zalety i wykonalność realizowania na szczeblu UE ostrożnościowego nadzoru w zależności od przyszłych potrzeb;

59. rozumie przyczyny, dla których państwa członkowskie pragną pozostawić sobie czas na wdrożenie i przetestowanie nowych uzgodnień przed rozważeniem dalszych ruchów w kierunku zbliżenia; zaznacza, że jeżeli nie zostaną poczynione postępy w tym kierunku, nacisk na rozważenie scentralizowanego systemu nadzoru może się zwiększyć; w tych okolicznościach stoi na stanowisku, że większe zbliżenie w zakresie nadzoru i współpraca pomiędzy organami nadzoru w państwie macierzystym i przyjmującym w ramach istniejących struktur nabierają szczególnego znaczenia;

60. przyjmuje z zadowoleniem współpracę krajowych organów nadzoru mającą na celu lepsze wykorzystanie zasobów w tej dziedzinie, rozwój praktyki w zakresie nadzoru i zmniejszenie obciążenia rynku, wynikającego z nadzoru; popiera ustanowienie kolegiów organów nadzoru zajmujących się konglomeratami finansowymi podlegającymi wielu jurysdykcjom, a także projekt sieci operacyjnej zainicjowany niedawno przez CEBS; wzywa kolegia organów nadzoru do wspierania wspólnej europejskiej kultury nadzoru i dokładnego określenia granic tej dobrowolnej współpracy wraz z pojawieniem się prawdziwych sytuacji kryzysowych; zauważa jednak, że kolegiom tym brakuje krajowych mandatów w zakresie przeniesienia kompetencji, akceptacji decyzji większości lub po prostu udostępnienia wystarczających środków i wiedzy fachowej dla funkcjonowania kolegiów; wskazuje zatem na konieczność określenia ram i krajowych mandatów współpracy oraz oczekuje, że kolegia organów nadzoru i projekt sieci operacyjnej dostarczą niezbędne rozwiązania praktyczne (protokoły ustaleń) w zakresie nadzoru grup transgranicznych w krótkiej perspektywie;

61. podkreśla, że współpraca organów nadzoru kraju pochodzenia i kraju przyjmującego stanowi najważniejszy element struktury jednolitego rynku finansowego; w szczególności wiele pozostaje do zrobienia w odniesieniu do procesu zatwierdzania fuzji i przejęć przez organy nadzoru, co ma ułatwić tworzenie skutecznie funkcjonujących konglomeratów finansowych o większej ekonomii skali; podkreśla, że trzeba należycie uwzględnić krajobraz rynku bankowego kraju, w którym ma siedzibę nabywany podmiot finansowy;

62. uważa, że pożądanym jest bardziej precyzyjny podział ról między Radą, Komisją i komitetami trzeciego poziomu; uważa również, że silny nadzór (zwłaszcza tam, gdzie istnieje jasne powiązanie z kwestiami konkurencji) wymaga wysokiego stopnia niezależności i neutralności, co nie może współgrać z nadmiernie politycznym profilem; podkreśla, że należy zachęcać państwa członkowskie do zbliżania uprawnień krajowych organów nadzoru, zwłaszcza w odniesieniu do kar; uważa, że większe zbliżenie organów nadzoru powinno ułatwić prowadzenie działalności spółkom, które obecnie podlegają więcej niż jednemu organowi nadzoru; podkreśla, że największe wyzwanie w zakresie praktycznej współpracy występuje po stronie komitetów trzeciego poziomu; sugeruje w tym celu stworzenie programów szkoleniowych z myślą o organach nadzoru rynku finansowego i wzywa Komisję do rozważenia, w jakim zakresie można określić ogólnounijne normy szkolenia krajowych organów nadzoru, odpowiadające wspólnej europejskiej kulturze nadzoru i promujące ją;

63. przyjmuje z zadowoleniem decyzję Rady ds. Gospodarczych i Finansowych dotyczącą ustanowienia podgrupy Komitetu ds. Usług Finansowych do długoterminowych spraw nadzoru, która przedstawi sprawozdanie w październiku 2007 r.; oczekuje, że grupa dokona sprawiedliwej oceny aktualnej sytuacji która, wraz ze spodziewanym jesienią 2007 r. sprawozdaniem końcowym IIMG, sprawozdaniem Parlamentu Europejskiego i spodziewanym sprawozdaniem Komisji z dalszych działań, może stanowić bodziec do oceny pozostałych wyzwań w zakresie integracji i skuteczności struktury regulacji finansowej i nadzoru finansowego oraz przełożyć się na zobowiązanie do sformułowania ewentualnych zaleceń co do dalszych kroków;

64. jest przekonany, że zbliżenie praktyk organów nadzoru może przyczynić się do powstania europejskiego detalicznego rynku finansowego;

Środa, 11 lipca 2007 r.

65. zwraca się do IIMG, aby przyjęła szerokie spojrzenie na wyzwania i możliwości stojące przed europejskim systemem nadzoru oraz, poprzez swoje ostateczne konkluzje, wniosła wkład w dalszą perspektywiczną debatę;

Wpływ w skali światowej

66. uważa, że większe zrównoważenie wiodącej pozycji Stanów Zjednoczonych przez Unię Europejską mogłoby wzmocnić globalny wpływ Unii Europejskiej i państw członkowskich, jeżeli chodzi o władzę amerykańskiej Komisji Papierów Wartościowych i Giełd; jest przekonany, że należy doprecyzować model finansowania i ramy odpowiedzialności organów samoregulacji, takich jak Rada Międzynarodowych Standardów Rachunkowości; ma nadzieję, że możliwe będzie również przywrócenie Międzynarodowemu Funduszowi Walutowemu rangi faktycznego organu i podmiotu monetarnego w skali globalnej, zdolnego zapobiegać kryzysom, gwarantować stabilność finansową i przeciwdziałać nierównowadze na świecie;

67. uważa, że partnerstwo transatlantyckie winno ulec zacieśnieniu i wzmocnieniu poprzez poprawę koordynacji regulacyjnej; podkreśla znaczenie wdrożenia przez władze Stanów Zjednoczonych umowy bazylejskiej II oraz wzajemnego uznawania standardów rachunkowości UE i USA i wzywa do większej kontroli demokratycznej nad współpracą Unii Europejskiej i Stanów Zjednoczonych w monitorowaniu sektorowych prac organów nadzoru w zakresie alternatywnych nośników inwestycji, takich jak fundusze zabezpieczające, w tym we współpracy z Międzynarodową Organizacją Komisji Papierów Wartościowych i właściwymi organami na rynkach, gdzie takie fundusze są powszechne, oraz w ramach dialogu UE-USA; popiera inicjatywę prezydencji Rady dotyczącą Transatlantyckiego Partnerstwa Gospodarczego i mającą na celu wzmocnienie transatlantyckiej koordynacji regulacyjnej, tak aby zapobiec niepotrzebnemu nakładaniu się lub nawet sprzeczności przepisów mających zastosowanie do uczestników rynku finansowego;

68. uważa, że w obliczu pewnych nowych globalnych wyzwań i zagrożeń właściwe są porównywalne reakcje regulacyjne dotyczące głównych rynków finansowych; jest świadomy, że uregulowania wspólnotowe oddziałują na stosunki z krajami trzecimi; wzywa Komisję do utrzymywania intensywnego dialogu i współpracy technicznej między Unią Europejską a krajami rozwijającymi się w celu zapewnienia skuteczności i jakości globalnych ram prawnych i regulacyjnych dotyczących usług finansowych;

69. wskazuje na wiodącą rolę Unii Europejskiej w aktualnych pracach w ramach projektu Solvency II i oczekuje, że rola ta wpłynie na światową strukturę regulacyjną oraz działania normalizacyjne Międzynarodowego Stowarzyszenia Nadzorów Ubezpieczeniowych;

70. uważa, że Unia Europejska powinna przyjąć konstruktywną i otwartą postawę wobec kwestii ożywienia gospodarczego w Azji Południowo-Wschodniej, w szczególności w Indiach, Chinach i Korei Południowej, oraz że powinna zaniechać ewentualnych środków protekcyjnych na szczeblu wspólnotowym i krajowym; popiera inicjatywy na rzecz utworzenia wspólnych ogólnosiwiatowych standardów usług finansowych, takich jak np. coroczne obrady okrągłego stołu Unii Europejskiej i Chin na temat usług finansowych i ich uregulowań;

*

* *

71. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Bankowi Centralnemu, Komitetowi Europejskich Organów Nadzoru Papierów Wartościowych, Komitetowi Europejskich Organów Nadzoru Bankowego oraz Komitetowi Europejskich Inspektorów ds. Ubezpieczeń i Emerytur Pracowniczych.

P6_TA(2007)0339

Modernizacja prawa pracy w celu sprostania wyzwaniom XXI wieku

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie modernizacji prawa pracy w celu sprostania wyzwaniom XXI wieku (2007/2023(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając Konwencję nr 87 Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) dotyczącą wolności związkowej i ochrony praw związkowych (z 1948 r.), Konwencję nr 98 MOP dotyczącą stosowania zasad prawa organizowania się i rokowań zbiorowych (z 1949 r.) oraz Zalecenie nr 198 MOP dotyczące stosunku pracy (z 2006 r.),
- uwzględniając dyrektywę Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 303 z 2.12.2000, str. 16.